

ka, in' z mastjo pošvérka, se nam bolj perléže. Če so pa jele „Novice“ slovenski korún v rabi jemati, je to novo znamnje, de jim je hvale vredna skerb za čisto slovenšino pri sercu, in de se prizadevajo, naš dolgo zapušen jezik čistiti od ptuje nesnage, za kar jim vsak verli Slovenec veliko hvalo vé.

V Logu per Poljanah na Kočevskim. J. Medved.

Dopis iz Dolenskiga.

Po Dolenskim je letos letina sploh srednja bila. V nekterih krajih pa skoraj bolj slaba ko srednja. Pšenica, rěž in sploh vsa stérn je prav lepo kazala, strašna vrečina pa, ki je bila perve dni Maliserpana, jo je prehitro izzorila. Zerno je drobnó ali pa še clo gluho ostalo. Sláme je kùp, zernja pa malo. Pšenica je naj bolji takó plenjala, de so tri kopé (kopa 60 snopov) dva mernika dale. Turšica in prosó ste se srédnje skazale. Ajda je prav košato rastla, in bo veliko žgancov dala. — Perstnine (kuhe) to je krompirja, répe in korénja se je obilno perdélalo. Répe niso ne bolhe, ne gosénce nadlégovale, pa vender ni takó debéla, kakor je bila lani. — Cebél je tanjsko zimo prav veliko panjev pomerlo, spomladi niso kaj rojile, v ajdi so pa veliko nabrale. Kdor je létos persiljence narétil, je dobro opravil. — Za sadje létos ni bila dobra létina. Cešnj je bilo prav malo. Jabelka, hruške in čésplice so sémertje nemalo obrodile. Dolénci, posébno tisti, ki imajo vino, pa tudi rejo sadja premalo obrajtajo. Kamor se človek oberne, vidi divjakov veliko, ki cepljenja čakajo, pa je ni roke, de bi jih požlahtnila. Najdejo se sémertje kraji tudi po Dolenskim, kjer imajo veliko lepiga sadnika drevja zasajeniga, pa se tudi taki najdejo, kjer za voglam namesti saduiga drevja verbe in jagnjadi rastejo, de je kolje za nograd per ròkah. Tudi verbe in jagnedi so vinorejeu potrebne, tote bi se iméle te po močirnih krajih saditi, po ktríh sadne dresesa nočejo rasti, verbe in jagnjadi pa še prav radi rastejo. „Storieno, drugiga pa ne opusti“ tudi tukaj veljá. Menim, de mi bo tudi naj terdoglavní vinorejec pustil veljati, de je veliko lépsi, če je okoli hiše sadno drevje, kakor pa, če so verbe ali jagnjadi. De pa jabeleno in hruškovo dervó veliko več dobička na lèto da, kakor verbino ali jagnjedovo, vsak slamar sam vé. Vinorejea le ljuba gorica preveč moti, de ima za poljodélstvo in rejo sadja in živine premalo skerbi. Gorénece se bo gotovo čudil, če mu povém, de po vinskih krajih malokteri kmet živini rezance daje. Le suhiga sená in slame ji pokladajo. — Rés je, de je gorica telénski natori prav prijetna stvar. V hramu per dobrí kapljici, se človek razveselí in pokrepča, ter kimalo pozabi na vse svoje réve in nadloge. Rés je tudi, de vino še zmiraj nekaj verže, če se le prav oberne; tudi to je gotova resnica, de so taki kraji, postavim, okoli Metlike in Sémica, kjer kmet nima pod milim Bogam za nobeno drugo reč, kakor za vino denarja potegniti, de davke odrajta in druge potrébe opravi; pa mi mende tudi nobeden skušen ne bo odrékel, de je tudi rés, de sta gorica in hram priběžališe in šola veliko gréšnikov. Slab gospodar dan za dnévam v gori prepiva, dokler sód kaj ima, pozabi na davke in družino, ženo in otroke, zapravlja dragi čas in premoženje; pijanec nosi svojo žejo od hramu do hrama, od gore do gore, dokler se popolnama ne poživini; z eno besédo, hrami so šola lenôbe, pijančevanja in nesramne kvantariate; šola goljufne ljubezni, loternije in prešeštva; velikokrat tudi vzrok časne in véčne nesreče. V hramih se nogradi in grunti po gerlu poženejo, velikrat clo pametni možje in žene v prešeštne in prešeštne, ne-

dolžne deklice in fantje v gerde nečistnike in nečistnice preobernejo; rés je kar pregovor pravi, namreč: de je čistost rožica, ktera po goricah in okoli hramov ne raste. — Goria bi bila pač lepa stvar, ko bi ljudje to tudi storili, kar tolikanj radi prepevajo, namreč: „Po pameti ga pimo, de pamet' ne zgubimo“. i. t. d. Oj de bi ga pač po pameti pili, de bi premoženja in duše ne zgubili! — (Dalje sledi.)

Zmes.

Lenuh je v nedeljo Kristjan, v pondeljik Grek, v terek Perzjan, v sredo Asirjan, v četertek Egipčan, v petik Turk, v saboto Jud; zakaj to so prazniki tih narodov.

(Kweti.)

Urno, kaj je noviga?

(Korún v Serbiji) je takó dober, de ne more bolji biti, če ravno se od vših drugih krajev sliši, kakó se letos močnó kazi. Serbski korún je takó žlahtniga plemena, de zamore vsak živež, celo pšeničniga nadomestiti. Kakó lép je hleb, ko se krompir z malo moke zmeša in zamési!

(Serbske Novine.)

(Velika pojedina konjskiga mesá) je bila 12. dan Listopada v Detmoldu, poglavitnim mestu nekoga nemškiga knežistva; 200 jedcov se je vkupej zbralo, ktemr je konjsko mesó, iz njega napravljene klobase i. t. d. prav dobro dišalo. V starih časih so ljudje konjsko mesó zlo obrajtali in ga radi jedli. V Danii ga še dan današnji jedó; na Nemškim so ga začeli semertje tudi jesti. Zakaj pa ne? Konj je nar lepši živina in njegova piča nar čedniši jed; konjsko mesó je dobriga okusa. De ga ljudje povsod ne jedó, je le stara navada.

(Druga poroka v Kamnigorici na Gorenrenškim) je bila 25. Listopada z veliko častjo obhajana. Ženin in nevesta — ubožna evecarja — sta bila 4. Velkitravna v letu 1795 povič poročena; on je zdej v 76. ona pa v 70. letu. Visokorodni gosp. grof Turn iz Radolce so bili starašina Matevkeca in njegove vdrugie poročene žene; visoko častitljivi kamnogoriški fajmošter gosp. Uršič so ju pa z veliko častjo poročili, v farovži krasno kosilo napravili in ju še obdarili. — Bojè ni davnej, ko je tudi v Kropi enaka druga poroka bila.

Kupčijska vganjka.

100 kož veljá 100 goldinarjev; volovske po 5 gold.; kozje po goldinarji; polhove pa po 3 krajcarje. — Koliko jih je bilo vsake sorte?

H.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnu	
	29. Listopada.		24. Listopada.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače ····	1	53	2	10
1 » » banaške ····	2	27	2	22
1 » Turšice ····	1	24	1	22
1 » Soršice ····	—	—	1	47
1 » Réži ····	1	34	1	40
1 » Ječmena ····	—	—	—	—
1 » Prosa ····	1	8	1	15
1 » Ajde ····	1	—	1	9
1 » Ovsá ····	—	45	—	51